

Az Ócsai Hírmondó 1996. évi 5.- 6. számában megjelent cikkek a II. Világháborúban elesett hősökről, akiket Darázsi János kutató fel, és akik hozzátartozói, rokonai vagy ismerősei elmesélték rövid történetüket.

Tisztelet a hősöknek és az áldozatoknak

Gógucz György

"1944. november 2-án, halottak napjára jöttek be az oroszok Ócsára. A lányokat fiatal asszonyokat keresték "málenkij robotra", de úgy tudom nem vittek el egyet sem. Viszont egy október éjjel összeszedtek 50 férfit és hajnalban kihajtották őket a Székesi tó felé / Akkor még víz is volt a tóban, fürdeni is lehetett benne, sőt a Pest megyei térképen jelezve is volt./Az ötven ember között volt két tanító is: Gógucz György református és Galkó József katolikus tanító. Meg kell jegyezni, hogy ez az ötven férfi nem volt katona, civil fiatal emberek voltak, 20-40 év körüliek, szóval a férfiak java. Gógucz Gyurkát és Galkó Jóskát is elkísérte a felesége egész a falu határáig. Valósággal terelték, hajtották őket mint az állatokat. A feleségek mentek volna még tovább is, de az oroszok visszavarták, az asszonyokat, illetve azt mondták, ha nagyon menni akarnak a férjükkel, hát az is lehetséges. A tolmács - Deák János tanító Kárpátaljáról került Ócsára és tudott oroszul - azt tanácsolta az asszonyoknak, jobb ha hazamennek. Tehát ő sejtette mi vár a férfiakra, és legalább menteni akarta az asszonyokat. Hogy ki adta a névsort az oroszoknak, az ötven férfiről, az azóta sem derült ki, de az biztos, hogy azon az éjjel névre szólóan mentek az ötven férfiért és nem ötletszerűen. A "málenkij robotból" hadifogság lett, hiába várták haza az elhajtott férfiakat, azok nem jöttek, sőt levél sem jött tőlük. Annyit azért tudtak, hogy élnem, mert egy megcímezett cédulát kidobott valamelyik a vonatból és aki megtalálta, elhozta Ócsára. Együtt is maradtak mind a munkatáborban a Szovjetunióban. Úgy tudom 2-3 év múlva tértek haza azok, akik életben maradtak. Galkó Józsa hazajött, de Gógucz Gyurka ott halt meg. Galkó Józsa szerint bánatában. Nagy zenész volt és szabadidejében azzal foglalkozott, hogy vasdarabokon, poharakon dallamokat vert ki. Nagyon szomorú volt mindig, társaival sem sokat beszélt. Feleségét imádta, 7-8 évi házasság után is nagyon szerelmes volt bele. Volt két kislánya is, őket is nagyon szerette, de a felesége jelentette neki az életet. Sajnos már a felesége is meghalt egy éve (cikk születése 1996). Bizony hamar eldobta az özvegyi fátyolt és férjhez ment a községi orvoshoz. Hát így szól bele a történelem az ember magánéletébe.

A történetet leírta Benke Lajosné ny. tanítónő. "

Hefler József

"1910 május 5-én született Ócsán. A mostani Bartók Béla utcában lakott, akkor ez még erdőköz utca volt. Édesanyja Máté Rebeka háztartásbeli, édesapja Hefler Pál, aki a Magyar Állami Gépgyárban volt gyári munkás. Hatan voltak testvérek / István, Pál, János, Mária, Erzsébet voltak a testvérei / Kancsár Teréz / szintén ócsai lakos / kötött házasságot, egy gyermekük született: ő is Hefler József

1938-ban vonult be katonának huszárként a Magyar Királyi Toldi Miklós honvéd Sporttiszti és Vívómesterképző intézetbe. Itt kapott kiképzést, majd Losoncon és Kassán szolgált., ahonnan rendszeresen küldött haza üdvözlő lapokat. Utána leszerelt és 1944 július 22-én hívták be újból, SAS behívóval. / Siess azonnal siess! rövidítése. / Bácsstopolyán teljesített szolgálatot huszárként, 1944 szeptemberében már Varsóból érkezett tőle levél., ez volt az utolsó híradás tőle. A huszárság a második világháborúban, már nagyon korszerűtlen fegyvernem volt. Lényegében élőpajzsként védték a gyalogosokat és könnyű célpontot szolgáltattak a páncélosokkal támadó ellenségnek. Így aztán

Az Ócsai Hírmondó 1996. évi 5.- 6. számában megjelent cikkek a II. Világháborúban elesett hősökről, akiket Darázsi János kutatott fel, és akik hozzátartozói, rokonai vagy ismerősei elmesélték rövid történetüket.

lekaszálták őket mint a nyulakat a vadászok. . Eltűntnek, majd halottnak nyilvánították, de hogy pontosan mi történt vele, azt nem lehet tudni.

A legenda szerint Szolnokon hidat robbantottak, de ők már nem tudtak átkelni rajta. Fogságba esett, a Szovjetunióba került a Krím félszigetre, ahol építkezésen dolgoztatták őket. . Ebből a lágerből két másik társával együtt megpróbált megszökni, de elkapták őket. . Nem tudni, hogy agyonlőtték-e őket, vagy deportálták Szibériába. E legenda talán örök rejtély marad.

A család 1987-ben Losonc és Kassa környékét körüljárta az emlékek felkutatása érdekében, de eredmény nélkül. A vöröskereszt útján is próbálkoztak, de mindenhol azt a választ kapták, hogy erről a három évről nincs dokumentáció.

Az információt szolgáltatta: Hefler József az elhunyt fia Martinovics u. 46.

Az információt lejegyezte: Bukodi Éva és Horváth brigitta gimnáziumi tanulók. "

Bödő János

"1914. január 19.-én született Ócsán. Édesanyja Lázár Julianna háztartásbeli, édesapja Bödő Pál gyári munkás. tizenegyen voltak testvérek, a család nagy szegénységben élt. 1939-ben feleségül vette Czibula Margitot, házasságukból három gyermek született. 1942-ben vonult be katonának Budapestre. A Szovjetunióba került egy lágerbe. Folyamatosan küldött leveleket, amik még most is megvannak. Meghalt 1944. április 15-én az elhalálozás helye azonban ismeretlen. A család próbálta megtudni, hogy hol lehet eltemetve, a próbálkozás azonban sikertelen maradt.

Az információkat szolgáltatta: Bödő Margit az elhunyt lánya illetve Nagy Zoltánné /Bödű Ilona/ az elhunyt apjának testvére.

Az adatokat lejegyezte: Cserna Gabriella és Orgován Katalin illetve Horváth Brigitta és Bukodi Éva gimnáziumi tanulók. "

Dönti András

"1921-ben született Ócsán. Édesanyja felvidéki volt /Trencsénből került Ócsára/ Édesapja szobafestő és mázoló volt és fia is követte ezen a pályán , de ezenkívül még a kárpitos szakmát is kitanulta. . Dönti András nőtlen volt, de hevesen udvarolt egy ócsai kislánynak, akivel 1944 őszén kötöttek volna házasságot , ha közbe nem szól a háború. A katonai behívó 1944. október 5-én érkezett meg és azonnali bevonulásra szólította Kassára.. De oda nem tudott menni mert azt már elfoglalták a szovjet csapatok. Így Szolnokra, onnan Sopronba, végül Zalaegerszegre irányították és egy Botfa nevű kis faluba kapott katonai kiképzést. Onnan még két levele érkezett, ezekben megírta, hogy kiképzés miután ők is a frontra kerülnek. Ócsát 1944. november 2-án 9-10 óra között foglalták el a szovjet katonák, így több levél nem érkezett tőle. 1945 februárjában jött egy fiú a szüleihez és elmondta, hogy együtt harcoltak a Dunántúlon és megsebesültek mind a ketten. András comblovással állítólag a kecskeméti kórházban fekszik. Édesapja leutazott Kecskemétre, végigjárta a kórházakat, de sehol nem találta sem az élők, sem a holtak névsorában. Azóta sem érkezett róla semmi hír, egyszerűen nyoma veszett. "

Az adatokat szolgáltatta: Radics Jánosné, Ócsa Török I. u. 71.

Az Ócsai Hírmondó 1996. évi 5.- 6. számában megjelent cikkek a II. Világháborúban elesett hősről, akiket Darázsi János kutatott fel, és akik hozzátartozói, rokonai vagy ismerősei elmesélték rövid történetüket.

Az adatokat lejegyezte: Radics Andrea általános iskolai tanuló."

Ladoniczki Sándor

"Családjával együtt Felsőbabádon élt Balatoni Farkas János gazdaságában. 1942 őszén hívták be katonának és egyenesen kikerült a frontra a Szovjetunióban. Télen még írt leveleket a családjának, de a Don kanyari áttörés után megszakadt vele a kapcsolat. Kegyetlen tél volt 1943 januárjában, rengeteg magyar katona esett fogságba, köztük volt Ladoniczki Sándor is. Szibériába vitték őket, és ő ott is halt meg. Egy Sáriiban lakó katona jött el a családjához, és elmesélte, hogy ő még találkozott Ladoniczki Sándorral. Ettől kezdve nem tud róla a család. Egy lánya van: Ilona aki Vecsésen lakik.

Az adatokat szolgáltatta: Ladoniczki József, Ócsa Zrínyi u. 3.

Az adatokat lejegyezte: Ecséri Katalin és Tóth Margit 8 c. oszt. általános iskolai tanulók. "

Valóczki István

"1922-ben született Erdélyben és innen került szüleivel és két testvérével Ócsára, újerdőbe. 1942. októberében vitték el katonának. A lovas tüzérségnél teljesített szolgálatot mint hirodós. Rendszeresen írt levelet és sokszor jött haza szabadságra is. 1944. október 24-én a Tisza menti harcokban esett el. Hivatalos értesítés nem érkezett a haláláról, de Kőtelekről érkezett egy fiatal lánynak a levele, melyben leírja, hogy Valóczki István Kőteleken esett el és ott is temették el. Édesanyja, aki még munka közben is mindig énekelt, fia halála után leszokott a dalolásról. Rettenetes csapás volt számára fia elvesztése.

Az adatokat szolgáltatta: Uitz Mártonné, Ócsa Halászy K. u..

Adatokat lejegyezte: Darázsi Krisztina ált. isk. tanuló, Ócsa, Katona József u. 12."

Kontra Sándor

Ócsán született 1913-ban. Kántori oklevelét a Nagykőrösi Református Tanítóképzőben szerezte. Zenei szerzeményei a Zeneközlönyökben jelentek meg, egyházi jellegű preludiumok, karénekek és a "Látomás c. oratóriuma. Karnagyként a budapesti Fasori Református Egyházalkalmazottja. Évente több egyházi hangversenyt rendez, melyeken mint dirigens, kísérő és előadó működik. Katonai pályafutásáról öccse, kontra Károly /Székesfehérvár/, Bacsó B. tér 4. a következőket írja. "Sándor bátyám 1942 őszén ment ki a 2. magyar hadsereggel a doni frontra. A 13/3. gyalogezred első zászlóaljának 3. szakaszának volt a parancsnoka, mint hadapródormester. Később a Vöröskereszt eltűntnek nyilvánította. Én magam 1944. októberében estem fogságba és 1948-ban jöttem haza. Közel négy év alatt tizenöt lágerben voltam mindenütt kerestem Sándort, sok ezer embertől érdeklődtem, de nem tudtam meg semmit. Hazaérkezésem után a szomszédos falu, Pusztaszabolcs tanítója írja le Sándor bátyám útját a fogságba eséstől a haláláig. Ezt őriztem négy évtizeden át, remélve, hogy egyszer sikerül végigjárni az ő útját a Don mentén. Ez a titokban remélt terv 1991. májusában végre megvalósult. Két utat szerveztünk Voronyezsbe 40-40 személlyel. Én az első csoporttal mentem Voronyezsből minden nap autóbusszal mentünk ki oda, ahol a magyar front volt. Ezen a 200 km-es szakaszon rengeteg magyar vér áztatta a földet, de sírokat már nem lehet látni, csak az elbeszélésekből tudtuk meg, hogy hol is vannak a tömegsírok. Mindenütt szívbemarkoló

Az Ócsai Hírmondó 1996. évi 5.- 6. számában megjelent cikkek a II. Világháborúban elesett hősökről, akiket Darázsi János kutatott fel, és akik hozzátartozói, rokonai vagy ismerősei elmesélték rövid történetüket.

jelenetek voltak, mert az útitársak közül csak néhány volt a régi katona, a többiek nagyrészt özvegyek, árvák, testvérek. Egy szem sem maradt szárazon, mikor a Don partján a nemzetiszalaggal díszített fáknál énekeltük a himnuszt és a Szózatot. A polgári lakosság minden ellenérzés nélkül, szeretettel fogadott bennünket, együtt sirattuk mi a mieinket, ők az övéiket.

Ezek után én taxival elmentem a pusztaszabolcsi tanító leírása alapján Kamenka nevű kis faluba, amely Voronyezstől keletre van 100 km-re. Idehozták fogolyként Sándor bátyámat. Az öregek elbeszélése alapján meg is találtam a temető kerítése mellett annak az egyetlen hadifogoly sírját, aki ott halt meg és ez Sándor bátyám volt. A sírjáról hoztam egy nyírfaágat és egy marék földet. Szándékom, hogy elviszem Ócsára, hogy jelképesen pihenjen ott ahonnan elindult.

A beszámolót közreadta: Darázsi János Ócsa, Deák F. u. 5."

Rakó András

"Ócsán született 1912. október 30-án. 1944 május 14-én kötött házasságot Moldován Annával Erdélyben, Teke nevű községben. Innen rövid időre Barátosra költöztek, de aztán ismét visszatértek Tekére.

Rakó András 1944. októberében katonai behívót kap Budapestre, de novemberben a család is Budapestre menekül. A gyermeket váró feleség többé nem látja viszont férjét. Egy baráttól kapott értesülés szerint András 1945-ben Budán megsebesült és bele is halt sérüléseibe. A kis utód 1945. május 26-án született meg és az édesapja nevét viselte. Rakóné 1950-ben újra férjhez ment özvegy Süvegi Mihályhoz, akinek volt egy kislánya. Az új család 1951-ben kiskőrösre költözik.

Az információ Rakó Andás unokahúgától, Rakó Erzsébettől származik Ócsa, Rákóczi út 31.

Az adatokat lejegyezte: Kósa-Kiss Enikő Ócsa, Török Ignác u.70/a ."

Ring György

"1909-ben Budapesten született. Édesapja Ring János szobafestő és mázó. Hárman voltak testvérek, rendezett anyagi körülmények között éltek. Fiatalon behívták katonának Szegedre a légvédelmi tüzérekhez. 1936-ban megházasodott, született egy kisfiuk, akit szintén Ring Györgynek hívtak. Ismét behívták katonának, de szerencsés beosztást kapott: Löbön teljesített szolgálatot a Budapestet védő légvédelmi tüzérségnél. Így állandóan hazajárt, sokszor még gyalog is. A temető környékén egy bérelt házban lakott a kis család. Elbeszélése szerint kilenc ellenséges gépet lőtt le, de mi volt ez a támadó több ezer géphez képest! Érezte, hogy nem fogja túlélni a háborút. 1944. november 2-án Alsópakonyon Kégl György szobránál lőtték agyon az oroszok. De tragikus sors jutott a családnak is. Halálakor kisfia egy éves volt, de hét évesen a kis Ring György édesanyját is elveszítette. Végül 24 évesen a kis Ring György is meghalt: öngyilkos lett. A család az ócsai temetőben nyugszik.

Az információkat szolgáltatatta: Ring Irma, Ring György testvére Ócsa, Liszt F. u.

Az adatokat lejegyezte: Cserna Gabriella és Orgován Katalin a Bolyai János Gimnázium tanulói."

Az Ócsai Hírmondó 1996. évi 5.- 6. számában megjelent cikkek a II. Világháborúban elesett hősökről, akiket Darázsi János kutatott fel, és akik hozzátartozói, rokonai vagy ismerősei elmesélték rövid történetüket.

Kozma Gábor

"1910-ben született, édesapja Kozma József kőműves és kelmefestő. Négyen voltak testvérek, két lány és két fiú. Gábor sokat katonáskodott, majdnem minden évben behívták katonának. Az esztergomi kerékpáros, zászlóaljnál szakaszvezetőként teljesített szolgálatot. Közben megnősült, feleségül vette Gál Margitot. A Keleti frontra került, 1943-ban részt vett a Don melletti harcokban. A család csak annyit tudott róla, hogy egy nagy raktár lett rábízva, amelyben borzalmas mennyiségű hadianyag volt felhalmozva. Úgy tudják a hozzátartozói, hogy magára robbantotta az egész hadianyag raktárt. A holttestről nincs tudomásunk, csak egy értesítést kaptak melyben eltűntnek nyilvánították.

Az információt szolgáltatta: Kozma Gábor, az elhunyt fia Ócsa, Bartók B. u. 13.

Az adatokat lejegyezte: Hörömpő Andrea és Tóth Judit a Bolyai János Gimnázium tanulói."

Hefler Gábor

"1921-ben született Ócsán. Édesanyja Bereczky Anna, édesapja Hefler János. Gazdálkodó parasztok voltak a szülei, ketten voltak testvérek. 1942-ben vonult be katonának. Kiképzés után kikerült a keleti frontra, ahol fogságba esett és a hírek szerint vérmérgezésben halt meg. Nem tudni, hogy mikor halt meg és hol van eltemetve.

Az információt szolgáltatta: Hefler Rozália az elhunyt testvére Ócsa, Bajcsy Zs. u. 31.

Az adatokat lejegyezte: Cserna Gabriella és Orgován Katalin a Bolyai János Gimnázium tanulói."